Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-2 У. 14758/15 (2012)
17.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Драгана Јовановића, чланова већа, са судским саветником Сандром Пауновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ..., коју заступа адвокат Ђура Благојевић из Ниша, ПЦ Амбасадор, ул. Страхињића Бана 3, локал 58, ради поништаја решења тужене Војне поште 1094 Београд, Уп-2 број 60-3/186-30/05 од 13.07.2012. године, у извршењу одлуке Уставног суда Уж. 6908/2012 од 15.07.2015. године, у предмету престанка службе цивилног лица, у нејавној седници већа, одржаној дана 17.12.2015. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Војне поште 1094 Београд, Уп-2 број 60-3/186-30/05 од 13.07.2012. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Управног суда II-2 У.10870/12 од 21.03.2013. године, одбијена је тужба тужиље А.А. из ..., поднета против решења тужене Војне поште 1094 Београд, Уп-2 број 60-3/186-30/05 од 13.07.2012. године, донетим у извршењу пресуде Управног суда II-4 У. 10268/11 од 08.03.2012. године, којим је одбијена жалба тужиље изјављена против решења Војне поште 2895 Лаћевци, инт. број 03-1/6404-1 од 29.04.2011. године, којим је одлучено да тужиљи, цивилном лицу на служби у Војној пошти 3472 Ниш, са даном 10.05.2005. године престаје служба без њене сагласности, због укидања радног места на које је била распоређена, утврђен отказни рок у трајању од најмање 30 дана, у периоду од 10.04.2005. године до дана престанка службе, као и да јој је исплаћена једнократна отпремнина у висини дванаестоструког износа бруто плате коју је остварила за месец који је претходио месецу у коме је престала служба, са даном престанка службе.

Против наведене пресуде тужиља је изјавила Уставном суду уставну жалбу.

Одлуком Уставног суда Уж. 6908/2012 од 23.10.2015. године усвојена је уставна жалба А.А. и утврђено је да је пресудом Управног суда II-2 У.10870/12 од 21.03.2013. године, повређено право подноситељке уставне жалбе на правично суђење, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, док се уставна жалба у преосталом делу одбацује (став 1. диспозитива), поништена је пресуда Управног суда II-2 У.10870/12 од 21.03.2013 године, и одређено да исти суд донесе нову одлуку о тужби подноситељке уставне жалбе

поднетој против решења Војне поште 1094 Београд, Уп-2 број 60-3/186-30/05 од 13.07.2012. године (став 2. диспозитива), усваја се уставна жалба А.А. и утврђује да је у управном поступку који је вођен пред Војном поштом 3472 Ниш у предмету интерни број 60/1050-2 повређено право подноситељке уставне жалбе на суђење у разумном року, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије (став 3. диспозитива) и утврђује се право подноситељке уставне жалбе на накнаду нематеријалне штете у износу од 800 евра, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Накнада се исплаћује на терет буџетских средстава-раздео Министарства правде (став 4. диспозитива). Одбацује се захтев подноситељке уставне жалбе за накнаду материјалне штете (став 5. диспозитива).

Према образложењу одлуке Уставног суда, Уставни суд је, између осталог, нашао да се пре престанка цивилне службе подноситељке у Војсци Србије и Црне Горе морало утврдити да ли је радно место на које је распоређена укинуто или је смањен број извршилаца на том радном месту или је могуће да јој се обезбеди неко од права из члана 144. став 1. тачка 1) и 2) раније важећег закона о Војсци Југославије. Наиме, првостепени орган је утврдио да је радно место подноситељке укинуто на основу Одлуке министра одбране од 04.04.2005. године, али је истовремено прихватио налаз своје комисије, према којој је до укидања тог радног места дошло на основу Одлуке министра одбране од 08.04.2005. године. С друге стране, другостепени орган је, цитирајући садржину уверења које је сам издао, позвао на одлуке министра одбране од 25.07.2005. године и 17.01.2007. године, док је Управни суд у оспореној пресуди навео исте одлуке министра одбране као и дргуостепени орган, не изјашњавајући се о двема одлукама на којима првостепени орган заснива уверење о укидању конкретног радног места. Уставни суд у својој одлуци, даље констатује да првостепени орган у свом решењу није изложио садржину одлука министра одбране од 04. и 08.04.2005. године, док су другостепени орган и Управни суд изложили детаљну садржину уверења другостепеног органа од 21.12.2009. године, из чије садржине не произлази која три формацијска места цивилних лица су укинута. При томе је Уставни суд имао у виду да се у списима предмета другостепеног органа налази извод из Одлуке министра одбране од 25.07.2005. године, у делу који се односи на измене и допуне формације број 322.605,161. Ваздухопловне базе „А“, али да се у њему не спомиње формацијско или радно место „кројач за оправку падобрана“ (слагач падобрана) КВ, ВЕС 62445, група радног места 08, на које је подноситељка била распоређена. Уставни суд наглашава да је подноситељки уставне жалбе морало бити јасно којим актом је одређено укидање радног места на које је била распоређена и када је тај акт реализован, те да се такав закључак могао темељити само на прецизним подацима садржаним у одлуци министра одбране. У том смислу, подноситељка је имала оправдан интерес да буде упозната са релевантним делом одлуке министра одбране, којом је одређено да се укида управо њено радно место, будући да се ни из једне накнадно прибављене исправе у предметном поступку не види којим је актом оно укинуто. Уставни суд посебно напомиње да не може имати правно и логичко утемељење становиште другостепеног органа и Управног суда да је подноситељки служба у Војсци престала 10.05.2005. године на основу одлуке министра одбране која је донета после тог датума. Такође, имајући у виду одредбу члана 144. став 1. тада важећег Закона о Војсци Југославије, у оспореној пресуди су искључиво засновани на чињеницама које произлазе из потврде Министарства одбране – Сектор за људске ресурсе – Управа за кадрове, број 10767-15 од 21.10.2008. године и да је било потребно узети у обзир не само податке којима располаже Управа за кадрове као унутрашња организациона јединица Сектора за људске ресурсе Министарства одбране, већ и податке којима располаже надлежна организација која посредује у запошљавању и организује додатно образовање и обуку запослених. Полазећи од

свега изложеног, Уставни суд је оценио да оспорена пресуда није образложена у мери у којој је то било потребно да би се оценила законитост коначног управног акта.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда Уж. 6908/2012 од 15.07.2015. године, којом је поништена пресуда Управног суда II-2 У.10870/12 од 21.03.2013. године, Управни суд је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима, поново оценио наводе тужбе, одговор на тужбу, списе предмета ове управне ствари који су Управном суду достављени од стране туженог дана 07.12.2015. године, па је нашао да је тужба основана.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

Чланом 171. Устава, утврђено је да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1.); да Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.); а да се извршење одлука Уставног суда уређује законом.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, бр. 109/07...18/13), прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице, дужни да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

Тужбом поднетом Управном суду 17.08.2012. године, тужиља оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да тим решењем није поступљено по схватању и примедбама Суда изнетим у пресуди Управног суда II-4 У. 10268/11 од 08.03.2012. године, у чијем извршењу је оспорено решење донето. Указује да никада није добила одлуку Министарства одбране стр. пов. бр. 1615-2 од 25.07.2005. године, којим је наводно извршена измена формације Војне поште 3472 Ниш, на којој се заснива решење туженог, због чега тужиља изражава сумњу да таква одлука уопште и постоји. Ово тим пре, што је преко пуномоћника тражила од Министарства одбране да јој се наведена одлука Министарства одбране достави на увид, а да је дописом 623-2/12 од 27.07.2012. године Секретаријата Министарства одбране обавештена да јој се тражена одлука не може дати на увид са разлога што су ти акти поверљиви, односно строго поверљиви. Предлаже да Суд тужбу уважи и поништи оспорено решење и сам реши ову управну ствар, као и да јој тужена накнади штету у износу од по 50.000,00 динара од дана престанка службе до дана враћања на рад, заједно са законском затезном каматом од 08.04.2005. године па до коначне исплате.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу, као неосновану.

Из списа и образложења оспореног решења произлази да је тужени орган у поновном поступку, у извршењу пресуде Управног суда II-4 У. 10268/11 од 08.03.2012. године, одбио жалбу тужиље изјављену против решења Војне поште 2895 Лаћевци, инт. број 03-1/6404-1

од 29.04.2011. године, којим је одлучено да тужиљи, цивилном лицу на служби у Војној пошти 3472 Ниш, са даном 10.05.2005. године престаје служба без њене сагласности, због укидања радног места на које је била распоређена, утврђен отказни рок у трајању од најмање 30 дана, у периоду од 10.04.2005. године до дана престанка службе, као и да јој је исплаћена једнократна отпремнина у висини дванаестоструког износа бруто плате коју је остварила за месец који је претходио месецу у коме је престала служба, са даном престанка службе. Ово с стога, што уверење Војне поште 1094 Београд инт. број 02-3-2/21748-1 од 21.12.2009. године, које је иста издала на основу члана 161. став 1. Закона о општем управном поступку, се односи на чињенице из периода који претходи престанку радног односа тужиље, а којим се утврђује да је у формацији бр. 322.617 (161 батаљон за обезбеђење аеродрома), у Чети за ваздухопловнотехничко и техничко одржавање број 221348 не постоји ФМ ЦЛ ВЕС 62445, будући да су одлуком о организацијско мобилизацијским променама у МО и ВСЦГ, стр. пов. број 1615-2 од 25.07.2005. године, укинута три формацијска места цивилних лица у Чети за ваздухопловнотехничко одржавање „А“, ваздухопловнотехничког батаљона“А“ бр. 22503, 161. Ваздухопловне базе „А“ формација бр. 322.605 као и да је Одлуком о ОМП у МО и ВС, стр. пов. 110-1 од 17.01.2007. године 161. ваздухопловна база „А“ формација бр. 322.605 преформирана и преименована у 161. батаљон за обезбеђење аеродрома, формација бр. 322.617, те да је из наведеног услед организацијско формацијских промена дошло до тога да више не постоји ФМ ЦЛ ВЕС 62445, на које је тужиља била распоређена. Тужени орган налази да се из потврде Министарства одбране-Сектора за људске ресурсе, Управе за кадрове бр. 10767-15 од 21.10.2008. године, види да за тужиљу, раније цивилно лице на служби у ВП 3472 Ниш, у време престанка службе без њене сагласности због укидања радног места није постојала могућност распореда на друго одговарајуће радно место, као ни могућност преквалификације и није јој се могло обезбедити ни једно од права из члана 144. сатав 1. Закона о Војсци Југославије („Службени лист СРЈ", број 43/94...3/02 и „Службени лист СЦГ", број 7/05 и 44/05), па је тужиљи обезбеђено право на једнократну отпремнину у складу са одредбом члана 144. став 2. тачка 1. истог закона.

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду одредбе члана 9. став 1. и 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10), Суд налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, јер тужиљи пре доношења оспореног решења није пружена могућност да се изјасни о чињеницама и околностима које су од значаја за доношење решења, при чему образложење оспореног решења не садржи разлоге који упућују на решење какво је дато у диспозитиву, а те повреде су биле од значаја за доношење законите одлуке у овој правној ствари. Ово због тога што је према налажењу овог Суда, тужени орган у поступку одлучивања о жалби тужиље изјављеној против првостепеног решења од 29.04.2011. године, сам употпунио чињенично стање и утврдио одлучне чињенице, на начин што је издао уверење од 21.12.2009. године, из чије садржине не произлази која три формацијска места цивилних лица су укинута, а у којем уверењу се позвао на одлуке министра одбране од 25.07.2005. године и 17.01.2007. године. При томе, у списима туженог органа налази се извод из Одлуке министра одбране од 25.07.2005. године, у делу који се односи на измене и допуне формације број 322.605,161. Ваздухопловне базе „А“, али се у њему не спомиње формацијско или радно место „кројач за оправку падобрана“ (слагач падобрана) КВ, ВЕС 62445, група радног места 08, на које је тужиља била распоређена. Са наведеног, Управни суд налази да је тужиља морала да буде упозната са одлуком министра одбране, којом је одређено да се укида управо њено радно место, будући да се ни из једне накнадно прибављене исправе у предметном поступку не види којим је актом оно укинуто, с тим да не може имати правно и логичко утемељење становиште туженог органа да је тужиљи служба у Војсци престала 10.05.2005. године на основу одлуке министра одбране која је донета после тог датума.

Поред наведеног, када су у питању разлози због којих се тужиљи пре престанка службе није могло обезбедити ниједно од права предвиђених одредбом члана 144. став 1. Закона о Војсци Југославије, Управни суд налази да се не може прихватити као основан навод оспореног решења, према коме се немогућност обезбеђивања наведених права тужиљи доказује потврдом Министарства одбране – Сектор за људске ресурсе – Управа за кадрове, број 10767-15 од 21.10.2008. године, према којој у време престанка службе тужиљи није постојала могућност распореда на друго одговарајуће радно место, као ни могућност преквалификације. Ово стога, што се по схватању Суда утврђивање наведене чињенице не може вршити потврдом из 2008. године, а да тужиљи радни однос престаје дана 10.05.2005. године, када је претходно морала бити прибављена одговарајућа потврда не само Управе за кадрове као унутрашња организациона јединица Сектора за људске ресурсе Министарства одбране, већ и потврда надлежне организације која посредује у запошљавању и организује додатно образовање и обуку запослених.

Одлучујући о предлогу тужбе да Суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, Суд налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила управног поступка надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Како је одредбом члана 45. Закона о управним споровима, између осталог, прописано да пресудом којом се оспорени управни акт поништава, суд може одлучити и о захтеву тужиоца за накнаду штете, Суд није одлучивао о захтеву тужиље за накнаду штете, јер је нашао да утврђено чињенично стање не пружа поуздан основ за то.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе чл. 33. ст. 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да Суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, будући да је због наведене повреда правила поступка оспорени акт незаконит, а што је овај суд могао да цени на основу стања списа предмета, без одржавања јавне расправе.

Са напред изнетог, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, Суд је тужбу уважио и на основу члана 42. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде и предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање, с тим што су примедбе суда, а сагласно одредбама члана 69. став 1. наведеног Закона, обавезне за тужени орган.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 17.12.2015. године, II-2 У. 14758/15 (2012)

Записничар
Сандра Пауновић,с.р.

Председник већа-судија
Томислав Медвед,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП